

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 269.

izvršna urednica:
Sandra Ukalović

Todd Burpo i Lynn Vincent
Raj zaista postoji

izdavač:
V.B.Z. d.o.o.
10010 Zagreb, Bračevačka 12
tel. 01/6230 410, fax: 01/6230 418
e-mail: info@v|b|z.hr
www.v|b|z.hr

za ilustracije:
Boško Zatezalo

grafička priprema:
V.B.Z. studio, Zagreb

tlak:
Grafički zavod Hrvatske d.o.o., Zagreb
svibanj 2011.

Todd Burpo

i Lynn Vincent

**Raj
zaista
postoji**

**Zapanjujuća priča malog dječaka
o njegovu putu u raj i natrag**

s engleskoga prevela:
Aleksandra Barlović

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 269.

naslov izvornika:

**TODD BURPO WITH LYNN VINCENT
HEAVEN IS FOR REAL**

A LITTLE BOY'S ASTOUNDING STORY OF HIS TRIP TO HEAVEN AND BACK

copyright © 2010 by Todd Burpo
Published under license by Thomas Nelson
All rights reserved.

Copyright © 2011. za hrvatsko izdanje:
V.B.Z. d.o.o.
Zagreb

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 769992.

ISBN: 978-953-304-321-0 (meki uvez)

sadržaj:

- 7 **Pohvale knjizi »Raj zaista postoji«**
- 13 **Zahvale**
- 15 **Predgovor**
- 21 Prvo poglavlje: **Gmizej**
- 27 Drugo poglavlje: **Pastor Job**
- 33 Treće poglavlje: **Colton hrabro izdržava muke**
- 36 Četvrto poglavlje: **Nagovještaji**
- 42 Peto poglavlje: **Sjena smrti**
- 45 Šesto poglavlje: **North Platte**
- 49 Sedmo poglavlje: **»Mislim da je gotovo«**
- 53 Osmo poglavlje: **Bijes na Boga**
- 56 Deveto poglavlje: **Minute nalik ledenjacima**
- 61 Deseto poglavlje: **Krajnje neobične molitve**
- 66 Jedanaesto poglavlje: **Colton Burpo, agent naplate**
- 73 Dvanaesto poglavlje: **Očevidac raja**
- 82 Trinaesto poglavlje: **Svjetla i krila**

88	Četnaesto poglavlje: Po rajskom vremenu
99	Petnaesto poglavlje: Ispovijed
102	Šesnaesto poglavlje: Djed
109	Sedamnaesto poglavlje: Dvije sestre
114	Osamnaesto poglavlje: Božja prijestolna dvorana
120	Devetnaesto poglavlje: Isus <u>jako</u> voli djecu
124	Dvadeseto poglavlje: Umiranje i življenje
128	Dvadeset i prvo poglavlje: Prva osoba koju ćeš ugledati bit će Isus
133	Dvadeset i drugo poglavlje: U raj u nitko nije star
137	Dvadeset i treće poglavlje: Moć odozgo
140	Dvadeset i četvrto poglavlje: Alin trenutak
144	Dvadeset i peto poglavlje: Anđeoski mačevi
151	Dvadeset i šesto poglavlje: Predstojeći rat
152	Dvadeset i sedmo poglavlje: Jednoga dana ćemo vidjeti
162	Pogovor
166	Slijed događaja
169	Bilješke
171	O Toddu i Sonji Burpo
172	O Lynn Vincent

POHVALE KNJIZI »RAJ ZAISTA POSTOJI«

»Bit ćete ganuti iskrenim, jednostavnim, djetinjim svjedočanstvom dječaka koji je bio u raju. Iznimno je zanimljivo i uvjerljivo. Ovo je knjiga koju biste trebali pročitati. Ako ste spremni poći u raj, ova knjiga će vas nadahnuti. Ako niste spremni za raj, dopustite djetetu da vas vodi. Kao što Colton kaže: *Raj zaista postoji.*«

Don Piper, govornik i autor djela
90 Minutes in Heaven

»S vremena na vrijeme na mojemu radnom stolu pojavi se rukopis koji naslovom pobudi moje zanimanje. To se dogodilo s ovom knjigom, naslovljenom *Raj zaista postoji*. Mislila sam da ću je tek površno pročitati, ali je nisam mogla ispustiti iz ruku. Pročitala sam je od korica do korica. Priča me se snažno dojmila. Ova knjiga neće samo produbiti vašu ljubav prema Bogu i ublažiti vaš strah od smrti, nego će vam i pomoći shvatiti da raj nije mjesto na kojemu samo sjedimo i tisućama godina pjevamo hvalospjeve Bogu; to je mjesto na kojemu počinjemo živjeti onako kako smo oduvijek trebali živjeti, prije pada u grijeh. Ako je raj pitanje koje pobuđuje vaše zanimanje, ili vas muči, ako se pitate kakvi će biti naši životi, tada vam toplo preporučujem ovu knjigu.«

Sheila Walsh, govornica organizacije WOF i autorica
djela *Beautiful Things Happen When
a Woman Trusts God*

»Raj nije utješna nagrada. Raj je stvarno mjesto koje će biti vječni dom svima koji vjeruju. Pođite na putovanje s Coltonom i Toddom, koji opisuju vlastito iskustvo čuda, misterija i veličanstvenosti raja. Život na Zemlji zbog toga će za vas imati više smisla, a vaša nada u budućnost će očvrtnuti.«

Brady Boyd, viši pastor, Crkva novog života,
Colorado Springs

»Mnogo je priča o iskustvima 'nadomak smrti' koje jednostavno nisam pročitao jer doista nisam znao mogu li vjerovati autoru. Ali, ovu knjigu sam pročitao od korica do korica i, štoviše, gotovo da je nisam mogao ispustiti iz ruku! Zašto? Zato jer poznajem autora i vjerujem mu. Todd Burpo daje nam divne darove dok sa svojim sinom odmiče velove vječnosti, omogućujući nam nakratko uvidjeti što se nalazi s druge strane.«

Dr. Everett Piper, predsjednik Wesleyjanskog
sveučilišta u Oklahomi i autor djela
Why I'm a Liberal and Other Conservative Ideas

»U ovoj lijepoj i dobro napisanoj knjizi četverogodišnji Colton doživljava iskustvo vrlo slično iskustvima nadomak smrti koja ljudi doživljavaju pod anestezijom. Znanstveno sam proučio više od 1600 iskustava nadomak smrti i ustanovio sam da se tipično iskustvo te vrste može dogoditi i vrlo maloj djeci te pod anestezijom. Čak i nakon proučavanja toliko mnogo iskustava nadomak smrti, Coltonovo iskustvo smatram dramatičnim, iznimnim i nadahnućem za sve kršćane.«

Jeffrey Long, dr. med., osnivač Zaklade za istraživanja iskustava nadomak smrti i autor djela *Evidence of the Afterlife: The Science of Near-Death Experiences*

»Lijepo napisan prikaz raja koji će ohrabriti one koji sumnjaju te ushititi one koji vjeruju.«

Ron Hall, suautor djela *Same Kind of Different as Me*

»Neke priče žele biti ispričane. Jednostavno žive vlastitim životom. Knjiga koju držite u rukama sadrži upravo takvu priču. Ali, neće dugo ostati s vama: prelit će se u vaše razgovore u potrazi za nekim tko je još nije čuo. Znam da će vam se to dogoditi jer se dogodilo meni.«

Phil McCallum, viši pastor Crkve zajednice
Evergreen, Bothell, Washington

»Biblija raj opisuje kao Božje prebivalište. Raj je stvarno mjesto koje će biti vječno prebivalište svih onih koji svoj život predaju Bogu. Todd Burpo u ovoj knjizi prenosi iskustvo koje je njegov sin doživio u vrijeme operacije prsnutog slijepog crijeva. Ova iskrena i dirljiva priča ohrabruje sve nas koji imamo vječnu nadu.«

Robert Morris, pastor Crkve Gateway, Southlake,
Texas

»Knjiga *Raj zaista postoji* je divna. Potvrđuje koliko je vjera važna u našim životima – za djecu kao i za odrasle.«

Timothy P. O'Holleran, dr. med.

»Coltonova priča mogla je biti u Novom Zavjetu – ali Bog nam se odlučio obratiti u 21. stoljeću kroz nezamućene oči djeteta i otkriti neke od tajni raja. Stil je privlačan, a istina zapanjujuća te budi žudnju koja traži još.«

Jo Anne Lyon, glavna nadzornica
Wesleyjanske crkve

»Bog je vrlo kreativan i uvjerljiv! Otkrića iz ove knjige istaknut će to na nove načine. Coltona poznajem od rođenja. Već je kao dvogodišnji dječak iskazivao snažno zanimanje za duhovnost i duhovnu dubinu. Kad su mu bile otprilike tri godine, sjeo mi je u krilo, pogledao me u oči i upitao me želim li poći u raj kad umrem. Potom mi je rekao: »Samo moraš imati Isusa u srcu.« Ovu knjigu preporučujem kao drugačije viđenje stvarnosti Boga, koji se često doima skrivenim, ali se u naš život upliće prema vlastitom rasporedu.«

Phil Harris, okružni nadzornik Wesleyjanske crkve za
Colorado i Nebrasku

»Uvijek je blagoslov čuti da su Akianine slike utjecale na još jedan život. Njezin prikaz Krista s naslovom *Princ mira* jedno je od njezinih najpopularnijih djela. Kao majka djeteta koje je doživjelo nešto iznimno i neobjašnjeno u okviru zemaljskog poimanja, oduševljeno dijelim radost te obitelji i njihovo pripovijedanje vlastite iznimne priče.«

Forelli Kramarik, suatorica djela *Akiane: Her Life, Her Heart, Her Poetry*

*»Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca,
sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko.«*

Isus iz Nazareta

Zahvale

PRIPOVIJEDAJUĆI Coltonovu priču imali smo mogućnost surađivati s mnogima koji nisu samo predani profesionalci, nego i brižni ljudi. Istina je da su nas zadivili stručnošću, ali su Sonju i mene više oduševili njihovi karakteri i njihova srca.

Phil McCallum, Joel Kneedler, Lynn Vincent i Debbie Wickwire uložili su dio sebe u stvaranje ove knjige, ali su i obogatili našu obitelj. Bez njihova golemog truda i obazrivosti knjiga *Raj zaista postoji* ne bi bila toliko lijepo uređena.

Zahvaljujemo Bogu jer je okupio te darovite i talentirane ljude kako bi nam pomogli objaviti Coltonovu priču. Svatko od njih bio nam je blagoslov.

Sonja i ja smatramo se povlaštenima jer ih možemo ubrojiti među svoje prijatelje.

Predgovor

Anđeli u restoranu

DAN NEZAVISNOSTI priziva sjećanja na domoljubne parade, primamljive mirise zadimljenog roštilja, slatki kukuruz i prštanje vatrometa na noćnom nebu. Ali, Dan nezavisnosti 2003. godine za moju je obitelj bio važan zbog drugih razloga.

Moja supruga Sonja i ja planirali smo odvesti djecu u posjet Sonjinu bratu Steveu i njegovoj obitelji u Sioux Fallsu u Južnoj Dakoti. Ali, najvažnije je bilo sljedeće: bit će to prvi put da napuštamo svoj grad Imperial u Nebraski nakon što se obiteljsko putovanje u Greeley u Coloradu u ožujku pretvorilo u najgoru noćnu moru naših života.

Jednostavno rečeno, kad smo zadnji put kao obitelj pošli na putovanje, jedno od naše djece zamalo je umrlo. Možda ćete nas smatrati ludima, ali tada smo pomalo strepili, gotovo toliko da nismo željeli krenuti. No, kao pastor nisam praznovjeran. Ipak, na neki čudan, nemiran dio mene osjećao je da ćemo biti na sigurnom ako se šćućurimo kod kuće. No, naposljetku je pobijedio razum – i želja da upoznamo maloga Bennetta, za kojega je Steve tvrdio da je najslađe dijete na svijetu. Stoga smo u naš plavi Ford Expedition spakirali sve potrebno za vikend i pripremili obitelj za put na sjever.

Sonja i ja zaključili smo kako bi bilo najbolje da vozimo uglavnom noću. Tako će Colton barem prespavati najveći dio puta, svezan u sjedalici protiv svoje volje, volje četverogodišnjaka koji je uvjeren da je veliki dečko. I tako sam nešto poslije osam sati navečer izvezao naš Ford Expedition iz dvorišta, prošao pokraj Wesleyjanske crkve Crossroads, u kojoj služim kao pastor, i izašao na autocestu 61.

Noć se prostrla ravnicom vedra i svijetla, a na baršunastom nebu isticao se bijeli polumjesec. Imperial je mali zemljoradnički gradić tik uz zapadnu granicu Nebraske. Sa samo dvije tisuće duša i bez ijednog semafora, to je gradiću u kojemu je više crkvi nego banaka, u kojemu zemljoradnici u vrijeme ručka ravno s polja dolaze u obiteljske zalogajnice u radnim čizmama Wolverine, na glavi imaju bejzbolske kape s natpisom John Deere, a s bokova im vise kliješta za popravljjanje ograde. Stoga su se šestogodišnja Cassie i Colton veselili putovanju u »veliki grad« Sioux Falls, gdje će upoznati svojega novorođenog bratića. Djeca su brbljala prvih 150 kilometara do grada North Plattea, a Colton je vodio bitke akcijskog superjunaka te nekoliko puta spasio svijet. Nešto prije deset sati ušli smo u taj grad od 24 000 stanovnika, najpoznatiji po tome što se u njemu rodio Buffalo Bill Cody, glasoviti zabavljač Divljeg zapada. North Platte bit će gotovo zadnja civilizacijska postaja – ili barem zadnja *otvorena* postaja – koju ćemo te noći proći putujući prema sjeveroistoku, preko golemih prostranstava polja kukuruza u kojima nema ničega osim jelena, fazana i pokoje farme. Bili smo planirali stati ondje te napuniti spremnik automobila i svoje trbuhe.

Nakon punjenja spremnika na postaji Sinclair izašli smo na Ulicu Jeffers u kojoj sam, prolazeći ispod semafora, primijetio da bi nas skretanje lijevo odvelo u Regionalni

medicinski centar područja Great Plains. Ondje smo u ožujku proveli petnaest strašnih dana, uglavnom na koljenima, moleći Boga da poštedi Coltona. Bog ga je poštedio, ali Sonja i ja u šali govorimo kako je to iskustvo skratilo naše živote.

Smijeh je katkad jedini način da izađemo nakraj s teškoćama pa sam, dok smo prolazili pokraj skretanja, odlučio malo se našaliti s Coltonom.

»Hej, Colton, ako ovdje skrenemo, možemo se vratiti u bolnicu«, rekao sam. »Želiš li se vratiti u bolnicu?«

Naš se predškolac nasmijao iz mraka. »Ne, tata, nemoj me slati onamo! Pošalji Cassie... Neka Cassie ide u bolnicu!«

Sjedeći pokraj njega, njegova se sestra nasmijala. »A, ne! Ni ja ne želim onamo!«

Sonja se okrenula na suvozačkom sjedalu kako bi pogledala našega sina, čija je sjedalica bila iza mojega sjedala. Zamislio sam njegovu vojnički ošišanu plavu kosu i njegove nebeski plave oči, sjajne u tami. »Sjećas li se bolnice, Colton?« upitala je Sonja.

»Da, mama, sjećam se«, rekao je. »Tamo su mi anđeli pjevali.«

Vrijeme je stalo u našem automobilu. Sonja i ja smo se pogledali bez riječi pitajući jedno drugo: *Je li doista rekao to što mislim da je rekao?*

Sonja se nagnula prema meni i šapnula: »Je li ti već govorio o anđelima?«

Odmahnuo sam glavom. »Tebi?«

I ona je odmahнула glavom.

Opazio sam restoran Arby's, skrenuo na parkiralište i ugasio motor. Bijela svjetlost ulične svjetiljke dopirala je u naš automobil. Okrenuo sam se na sjedalu i pogledao Coltona. U tom trenutku zapanjilo me je koliko je bio

majušan, maleni dječak. Zapravo je još bio dječčić koji je u svojoj naivnosti govorio dražesno (i katkad neugodno) iskreno. Ako ste roditelj, znate o čemu govorim: to je ona dob u kojoj dijete može uprijeti prstom u trudnicu i upitati (vrlo glasno): »Tata, zašto je ona teta tako debela?« Colton je bio u razdoblju života u kojemu još nije naučio biti taktičan i lukav.

Sve su mi te misli prolazile kroz um dok sam pokušavao ustanoviti kako da odgovorim na jednostavnu tvrdnju svojega četverogodišnjeg sina o tome da su mu *anđeli* pjevali. A tada sam se napokon odvažio: »Colton, rekao si da su ti anđeli pjevali dok si bio u bolnici.«

Energično je kimnuo.

»Što su ti pjevali?«

Colton je pogledao prema gore pa udesno, prisjećajući se. »Pa, pjevali su 'Isus me voli' i 'Jošua je bio bitku za Jerihon', uvjeren je rekao. »Zamolio sam ih da pjevaju 'We Will, We Will Rock You', ali to nisu htjeli pjevati.«

Dok se Cassie tiho kikotala, shvatio sam da je Colton odgovorio brzo i ozbiljno, bez imalo oklijevanja.

Sonja i ja smo se ponovno pogledali. *Što se događa? Je li sanjao dok je bio u bolnici?*

I još jedno neizgovoreno pitanje: *Što reći na to?*

U mislima mi se pojavilo logično pitanje: »Colton, kako su ti anđeli izgledali?«

Nasmijao se, onome što se činilo kao sjećanje. »Pa, jedan je izgledao kao djed Dennis, ali to nije bio on jer djed Dennis ima naočale.«

A tada se uozbiljio. »Tata, Isus je rekao anđelima da mi pjevaju jer sam se jako bojao. Oni su mi pomogli.«

Isus?

Ponovno sam pogledao Sonju i vidio da su joj usta širom otvorena. Okrenuo sam se prema Coltonu. »Hoćeš reći da je Isus bio ondje?«

Moj je sinčić kimnuo kao da potvrđuje da je u dvorištu vidio bubamaru. »Da, Isus je bio ondje.«

»Pa, gdje je Isus bio?«

Colton me je pogledao ravno u oči. »Sjedio sam mu u krilu.«

Ako postoje tipke za prekide razgovora, to je bila jedna od njih. Sonja i ja zanijemili smo od zaprepaštenosti, pogledali smo se i razmijenili još jednu neizrečenu poruku: *Dakle, o ovome doista moramo razgovarati.*

Izašli smo iz automobila i ušli u restoran, iz kojega smo za nekoliko minuta izašli s velikom vrećom hrane. U međuvremenu smo Sonja i ja šaptali.

»Misliš li da je doista vidio anđele?«

»I Isusa?!«

»Ne znam.«

»Je li to bio san?«

»Ne znam, doima se vrlo sigurnim.«

Kad smo se vratili u automobil, Sonja je nam je podijelila sendviče s govedinom i pogačice od krumpira, a ja sam pokušao s još jednim pitanjem.

»Colton, gdje si bio kad si vidio Isusa?«

Pogledao me je kao da želi reći: *Nismo li upravo razgovarali o tome?*

»U bolnici. Znaš, kad je doktor O'Holleran radio na meni.«

»Pa, doktor O'Holleran je nekoliko puta radio na tebi, sjećaš se?« upitao sam. Coltonu je u toj bolnici hitno kirurški uklonjeno slijepo crijevo i potom mu je očišćena trbušna šupljina, a naknadno smo ga odveli da mu uklone keloidne

ožiljke, ali to je bilo u ordinaciji doktora O'Hollerana. »Jesi li siguran da je to bilo u bolnici?«

Colton je kimnuo. »Da, u bolnici. Dok sam ja bio s Isusom, ti si molio, a mama je pričala na telefon.«

Što?

To je nedvojbeno značilo da je govorio o bolnici. Ali, kako je mogao znati gdje smo mi bili?«

»Ali, Colton, bio si u operacijskoj dvorani«, rekao sam. »Kako si mogao znati što smo mi radili?«

»Vidio sam vas«, rekao je Colton kao da to nije ništa neuobičajeno. »Izašao sam iz tijela i gledao dolje i vidio sam kako doktor nešto radi na meni. I vidio sam tebe i mamu. Ti si bio sâm u maloj sobi i molio, a mama je bila u drugoj sobi, i ona je molila i pričala na telefon.«

Coltonove riječi protresle su me do srži. Sonja je razrogačila oči kao nikada do tada, ali nije rekla ništa, samo je zurila u mene i odsutno zagrizla sendvič.

U tom trenutku nisam mogao mentalno obraditi više od toga. Uključio sam motor, izašao na ulicu i krenuo prema Južnoj Dakoti. Kad sam izašao na cestu I-80, s obje strane prostrli su se pašnjaci, a u njima mjestimično jezerca koja su blistala na mjesecini. Bilo je već vrlo kasno pa su svi uskoro zaspali, kao što je bilo planirano.

Dok je cesta brujala poda mnom, u čudu sam razmišljao o onome što sam upravo čuo. Naš je sinčić izrekao prilično nevjerojatne stvari – koje je potkrijepio uvjerljivim informacijama, činjenicama koje nikako nije mogao znati. Nismo mu rekli što smo radili dok je bio na operaciji, pod anestezijom, prividno nesvjestan.

Neprestano sam se pitao: *Kako je to mogao znati?* Ali, do trenutka kad smo prešli granicu Južne Dakote, imao sam još jedno pitanje: *Je li moguće da je to istina?*

PRVO POGLAVLJE

GMIZEJ

O B I T E L J S K O P U T O V A N J E na kojemu je započela naša noćna mora trebalo je biti proslava. Početkom ožujka 2003. godine trebao sam otputovati u Greeley u Coloradu na sastanak okružnog odbora Wesleyjanske crkve. Naša je obitelj od prošlog kolovoza proživljavala teško razdoblje: sedam mjeseci uzastopnih ozljeda i bolesti među kojima su bili slomljena noga, dvije operacije i strah od raka, a sve je to zajedno iscijedilo naš bankovni račun toliko da smo gotovo mogli čuti zvukove cijedenja kad bi stigao bankovni izvadak. Moja mala pastorska plaća ostala je nepromijenjena, ali je naš glavni izvor prihoda bio posao s garažnim vratima. Naše zdravstvene teškoće stajale su nas vrlo mnogo.

Ali, do veljače smo naizgled prebrodili sve to. Budući da sam ionako morao otputovati, odlučili smo to putovanje na sastanak odbora pretvoriti u svojevrsnu prekretnicu u našem obiteljskom životu – malo se zabaviti, okrijepiti se mentalno i duhovno te krenuti dalje s novom nadom.

Sonja je bila čula za zgodno mjesto za djecu u predgrađu Denvera zvano Paviljon leptira. Taj takozvani »zoološki vrt beskralježnjaka« otvoren je 1995. godine kao edukacijski projekt koji će posjetitelje poučavati o čudesnosti kukaca i morskih životinja, onih koje žive u plimnim jezercima. Danas djecu ispred toga zoološkog vrta dočekuje golema i jarko obojena metalna skulptura